

Z knihy Vsuvka do Putování na západ: román na přidanou

Velký poutník Opičák Sun neměl tušení kudy a jak se sem vlastně dostal a kde to vůbec je. S úžasem zvedal hlavu, zjišťuje, že kolem všech stěn jsou samá nádherně broušená zrcadla, zapadající jedno do druhého. Snad desetitisíce zrcadel nejrůznějších velikostí a nejrůznějších tvarů, jež by nikdo nedokázal spočítat, natož vyjmenovat.

Jen namátkou:

Císařské Zrcadlo dravého spáru

Zrcadlo Tygra a Draka

Zrcadlo sebezpochybnění

Zrcadlo milostnic

Zrcadlo úsměvů

Květinové motýlí zrcadlo

Zrcadlo rajské zahrady

Zrcadlo selského pluhu

Zrcadlo paměti pokolení

Zrcadlo včelího proudu

Zrcadlo zpěvu hvězd

Měsíční zrcadlo

Zrcadlo lotosových květů

Zrcadlo pramínek mechu a kamene

Zrcadlo řek a lesů

Zrcadlo mraků mlh a větru

Zrcadlo vysoké oblohy

Medvědí zrcadlo

Zrcadlo rosy

Zrcadlo umění

Zrcadlo sídel

Zrcadlo knih

Zrcadlo jídelní misky

Zrcadlo ticha

Měděné zrcadlo kouzel

Zrcadlo nicoty

Zrcadlo neodpovídající

Zrcadlo neodrážející

Velký poutník Opičák Sun byl nadšený. „To je nádherné. To jsem sám zvědavý, jak asi bude vypadat starý Sun v těch stovkách, tisících, desetitisících, miliónech podobách!“

A už šel a že se v nich bude zhlížet. Ale místo aby v nich nacházel odraz sebe sama, uviděl v každém zrcadle pokaždé něco úplně jiného, jinou zem, jiné Slunce, jiný Měsíc, jinou řeku, jiné pohoří, jiný les. Velký poutník Opičák Sun oněměl úžasem. Metodou globálního čtení zkusil obhlédnout všechno najednou..

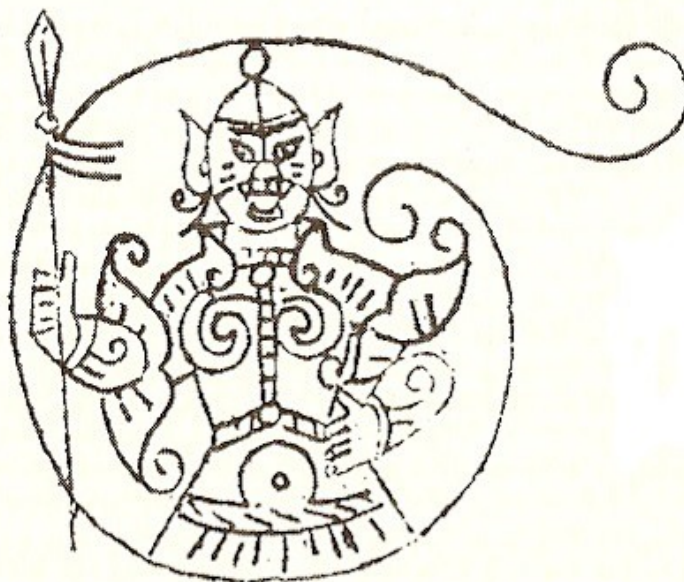
Jenže najednou slyší, jak ho někdo těsně skoro u ucha hlasitě oslovuje: „Mistr Sun! Jste to vy! Co s vámi bylo celá ta léta, co jsme se neviděli?“ Velký poutník se ohlédl doprava doleva, nikde nikdo. Neviděl ani žádného ducha, žádnou auru. To volání přitom nemohlo vycházet odjinud než odtud. Až konečně zahlédl v jednom ze zrcadel, ve čtverhranném Zrcadle zvířecího spáru, postavu muže třímajícího v ruce trojzubec. Právě znovu hlasitě volal: „Co se tak dívíte, já jsem přece Váš starý známý!“ Velký poutník přistoupil blíž, zadíval se na toho člověka a napůl pro sebe si říkal: „Tvář je mi trochu povědomá, teď si však nevzpomenu.“ Muž se představil: „Já jsem Liu, Liu Boqin. To jsem byl přece já, kdo vám podal pomocnou ruku, když jste se tenkrát snažil vyprostit z pod hory Pěti živlů. A najednou si nevzpomínáte. To je vidět, zač jsou lidské city.“ Velký poutník

přispěchal s omluvou: „Tisíceré odpuštění dobrodinče! Kde se tu berete? Jak jsme se tu vůbec ocitli spolu?“

Liu Boqin pravil: „O jaképak spolu to mluvíte? Vy jste ve světě druhého a já jsem ve světě vašem. Jaképak spolu, žádné spolu neexistuje, každému zrcadlu patří jeden svět, jedno stéblo trávy, jeden strom, jedno hnutí, jedno přestání, to všechno je v těchto zrcadlech..“

Opičák pravil „Jak však rozeznávat? Inu vlastně, když je kratší mysl je to Buddha - když je kratší čas je to démon.“

„Ale proč všude vidím jen větší a větší zkázu, větší úpadek?“ Pravda, starý Mistr kdysi pravil: „Bída je v tom, že nyní přichází zvláštní nový druh lidí, bez uší, bez očí, bez jazyka, bez nosu, bez rukou, bez nohou, bez srdce, bez plic, bez mozku, bez kostí, bez svalů, bez krve, bez dechu. Lidský dech, cosi tak nádherného, cosi tak čistého a čirého, a oni místo toho aby jej v sobě prostě pěstovali, pečovali o něj, budou ho podržovat, všelijak zadržovat, různě s ním nakládat a všelijak manipulovat. Místo aby chránili a udržovali v pokoji a v klidu lidského ducha onen pravý poklad naší osobnosti a našeho žití, nepřestanou s ním všemožně cloumat a lomcovat jím. Za necelých sto let svého života nebudou pořádně potřebovat ani jeden celý list papíru a až za každým jedním z nich zaklapne víko rakve, nezůstanou po nich ani dvě tři kloudné věty. Pár trochu povedeněji slátaných větíček jim postačí ke štěstí, protože se vždycky najdou lidé, co je za ně budou ochotně adorat, vždycky se najdou lidé co je budou ochotně sponzorovat a vždycky se také najdou lidé kteří se jich budou ochotně bát..“

Josef Váchal – magie hledání

kniha Marie Rakušanové

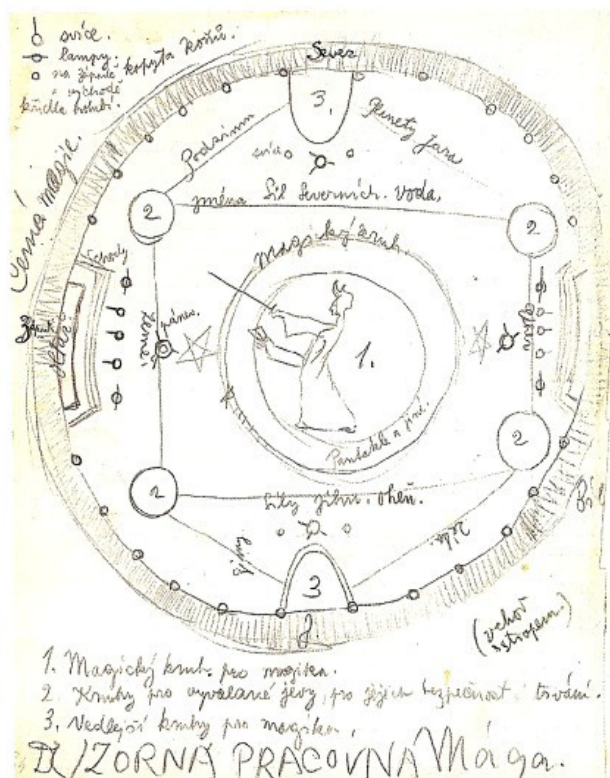
Mám to štěstí že jsem se stal vlastníkem a čtenářem knížky [Josef Váchal. Magie hledání](#). Již dříve jsem četl Váchalův Krvavý román a tak jsem věděl, že se mám na co těšit a čeho se i bát.. Tento nejzasloužilejší pekelník český byl sice dítětem své doby, která ještě neměla své fantastické světy ve vesmíru a astronomii jako máme my, nýbrž hledala po vyčerpání možností naší planety volné zkoumání a své fantazie v spiritizmu a lidském nitru, viz Váchalův obrázek Okultní seance

Váchal od mládí trpěl duševními obtížemi, měl děsivá vidění přízraků, záchvaty vzteku, paniky, [imaginace i umělecké tvořivosti](#). Vždy a ve všem předbíhal svoji dobu a tak dávno před světoznámými therapy objevil, že pokud své děsy ztvární a konkretizuje, pak tyto obludy ztratí část své moci a děsivosti. Z toho důvodu bych Váchalovi nevyčítal jeho satanismus neboť v jeho případě šlo spíše o „[stockholmský syndrom](#)“ kdy si unesený vytvoří citovou vazbu na svého únosce, a únosce si nikdo nevybírá. Váchal se svého osvobození od temnot nedočkal, možná že boží mlýny v jeho případě nemlely pro dílo které drcen v náručí temnot mohl vykonat, možná se o těchto věcech lze více dozvědět v biblické knize Jób a sám Váchal to shrnul větou „No jaký bude asi bůh – když my jsme jeho děti..“

Váchal nesnášel svatokupectví což jej rozkmotřilo se všemi duchovními a okultními spolky se kterými se kdy dostal do styku a samozřejmě to platí i o ateistech a katolické církvi, byl jako můra přitahovaná světly a leskem do dálky zářích výkladů „svatokupeckých krámů“, když se dětsky nadšeným pohledem vyradoval a vynadával na vystavené zboží, pak si Váchal pokaždé všiml cenovek u vystavených moudr a ideí, načež pokaždé začal zle řídit, přitom neváhal svatokupcům do tváří vmést i slova nejuprímnější, na což se nikdy nezapomíná. Nakonec měl Váchal za to, že život v temném světě příšerných pekelných oblud jeho vizí je pro něj snesitelnější nežli jalová existence v přetvářce vzrůstající se sociálně-technické civilizace.

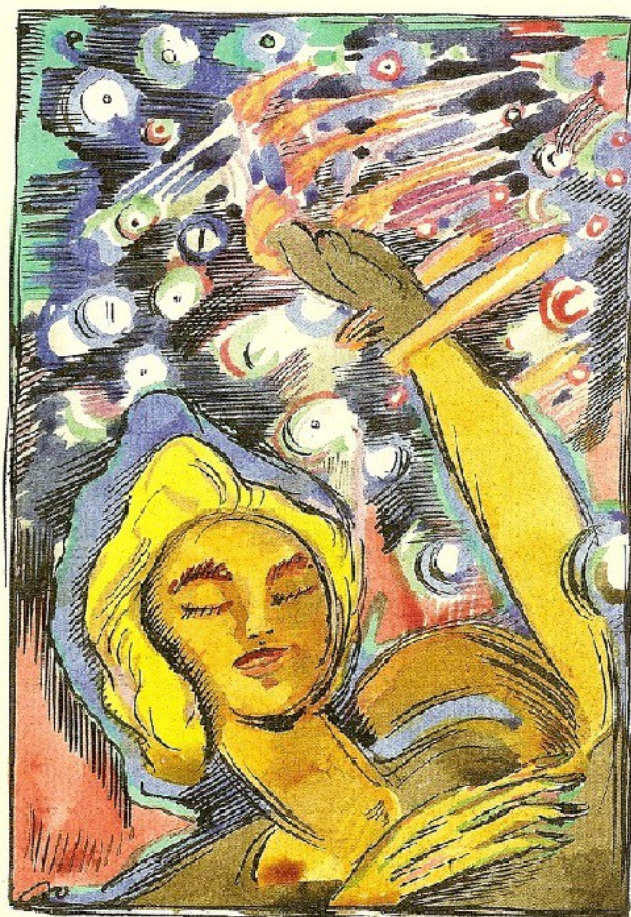
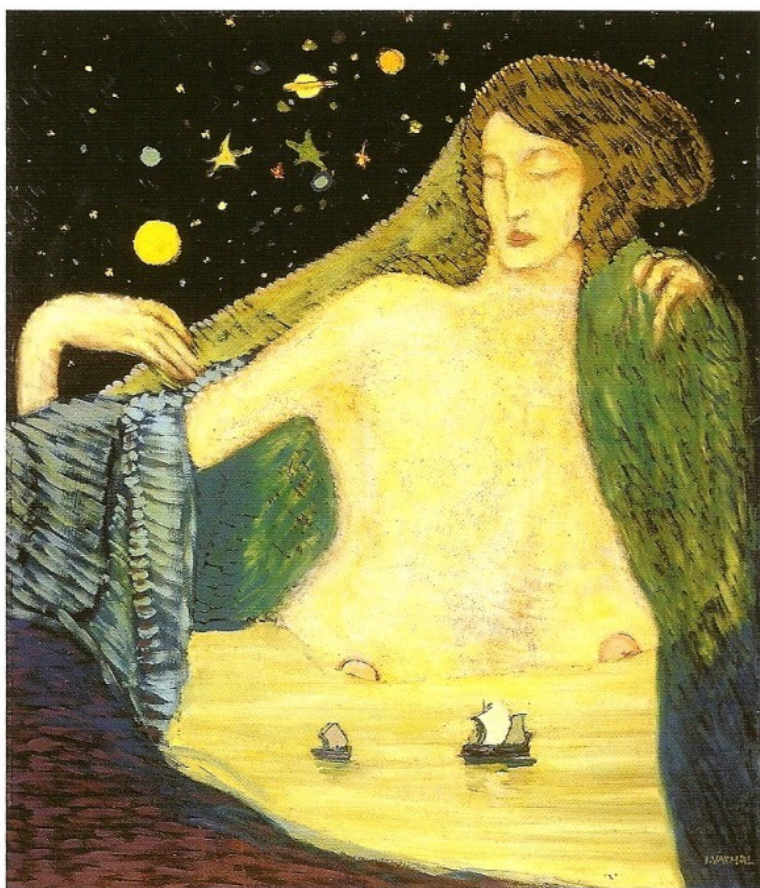

Váchal svůj život prožíval dle učení filosofa Nietzscheho, který pravil:

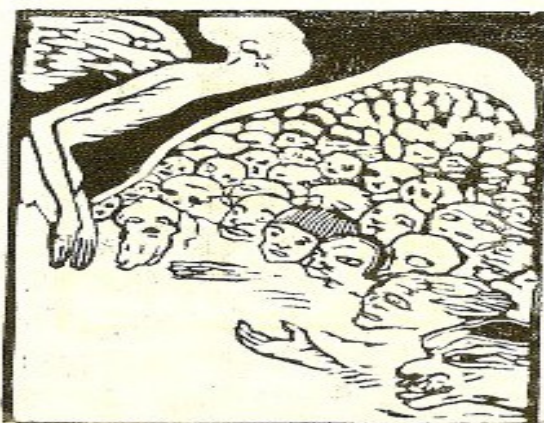
„K heroismu nestačí aby kdo nesl tragický osud, je třeba si jej zamilovat, zpíti se jím, vložit do něho smysl a cíl svého života... Toto zvýšení, ne popření vůle k životu tvoří katarzi, tu tragédii se dvěma póly, nádherné divadlo, kdy soupeří fatalita (vše je dopřed ztraceno) budící hrůzu, s heroismem - beznadějnou vzpourou budící rozkoš.. Kdo zažil onoho orgastického citu, oné více než lidské zvůle chvil, kdy nejděsivější masky osudu černé a zlaté na žlutém západním nebi tančí před našimi zraky tanec smrti, pro toho ztrácí hrůza bytí svoji ničivou moc. Promísený, strašný a krásný rej vzniků a zániků, vodopád jímž se řítí životy, jenž nemá břehů, abychom se jich zachytili..“

A přestože zajisté Váchal uměl kreslit krásně což vidíme na obraze Štěstí

Váchal neváhal svoje obrazy kreslit „škaredě“ možná se tím mstil svému

tématu, možná mu chtěl zůstat dokumentaristicky věrný a to co je ošklivé namalovat prostě ošklivě. Váchal přímo nabádal své následovníky k meditaci na svých obrazech, která jim má umožnit přímého spojení s oněmi pekelnými silami. Sám v tomto punktu nemám větších ambicí a tak si myslím, že bych do Váchalových obrazů a značek určitě jen tak ani okrajově nepronikl. Stalo se však, že jsem v knize našel dešifrovací klíč v podobě katolického obrazu ovšem namalovaného Váchalovým způsobem. Tento obraz pro sebe namaloval Váchal v zákopech 1. sv. války na italské frontě uprostřed roztrhaných lidských těl i duší - jako jakýsi život zachraňující talisman..

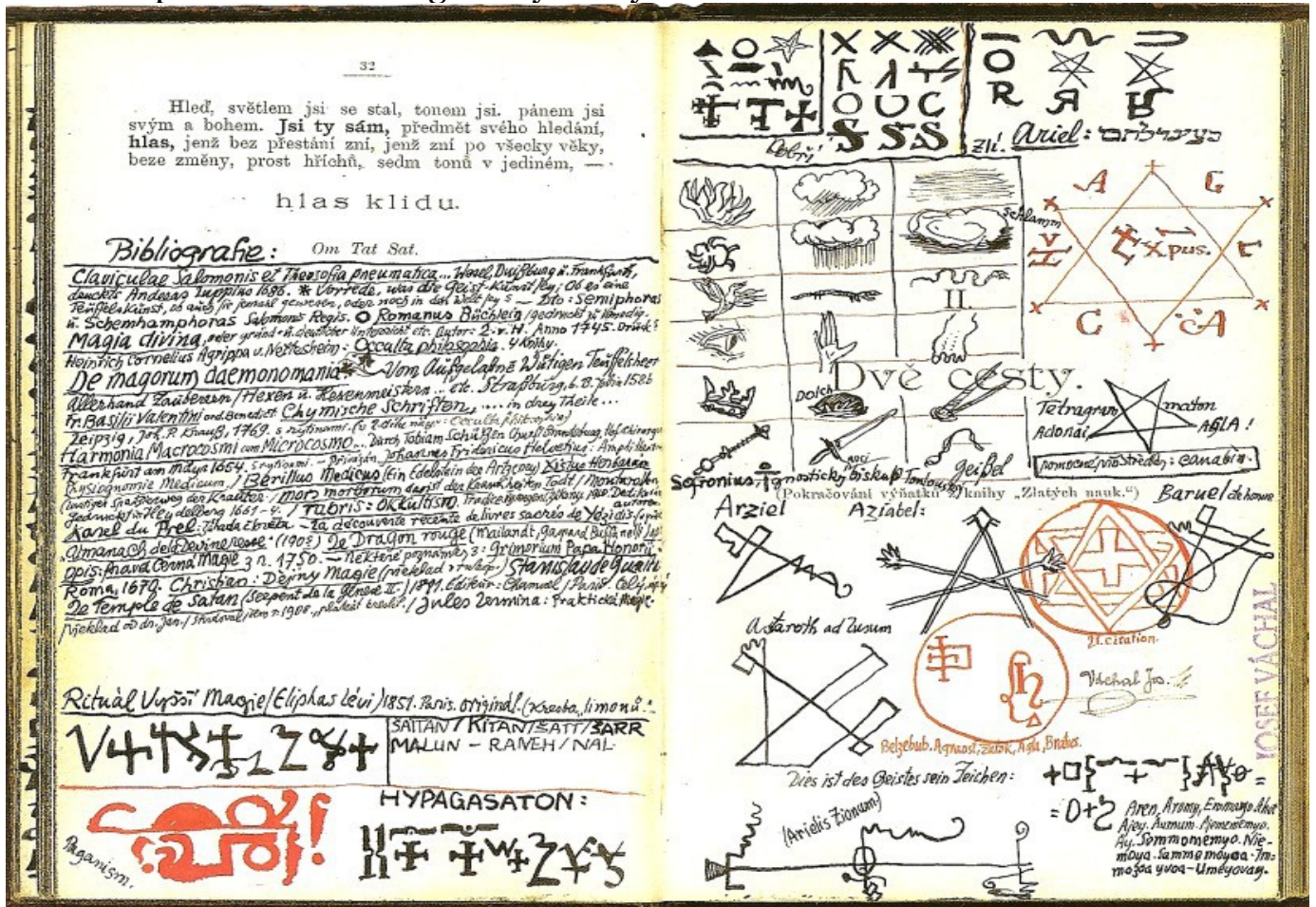
Tímto Váchal dosvědčil, že ve věcech ducha nemáme (pokud jsme sami k sobě upřímní) až takovou osobní svobodu a když nás život vystaví svým děsivým náporům, jakými byly právě válečné zážitky, pak se nutně v nouzi nejvyšší obracíme k duchovnímu učení ve kterém jsme prožili své dětství, k učení ve kterém jsme byli vychováni. Váchal válku přežil, ale její zážitky ještě více posílily jeho pesimizmus ohledně lidstva i křesťanského boha a tak kupříkladu, když kreslil náčrt kabalistického stromu Sefir naschvál vynechal

hlavní sefiru Kesser která vyvěrá přímo z božské pravůle, zcela zduchovnělého svatého zřídla moudrosti myšlenek a smyslu dějů tohoto světa. Váchal však nešetřil ani magii, když prohlásil že pěstování magie nevyhnutně obsahuje snahu získat prostřednictvím osvojení tajných poznatků možnost psychicky ovládat a duchovně převažovat nad svým okolím. Všiml si u svých starých přátel okultistů jejich snah o osobní institucionalizaci a politické či finanční obohacení, s čímž Váchal rozhodně nemohl souhlasit.

V lecčems jsem našel paralelu mezi Váchalem a Egonem Bondym. Oba byli navzdory svým jedinečným talentům a ohromnému dílu většinu doby vystaveni posměchu, přehlížení, známí pouze jako méně významní členové uměleckých skupin svého mládí. Nedostalo se jim uznání odborných kruhů ani lásky širokého publika, žili v nouzi jelikož nedokázali své dílo „prodat“ pravděpodobně i pro svoji rázovitou sebestylizaci, a každý z nich se vlastně našel až ve vyhnanství, Váchal zmoudřel uvězněn ve své miniaturní světničce na statku ve Studeňanech, Bondyho „čestným soudem“ jeho chartističtí kamarádi odsunuli do bratislavského vyhnanství, kde místní inteligence nezátížená českými předsudky těžila z Bondyho složité osobnosti až do jeho tragické „hinduistické“ smrti.

Pokud jde o magii pak Váchal upíral svoje snažení směrem ke [znaku a písmu](#), kdy co by velmi schopný čaroděj dokázal prakticky znovuověřit a případně i reinterpretovat staré magické symboly.

Kdo by čekal rej pentagramů nedočkal by se. Když chtěl Váchal oslovit třeba tohoto příslušného adresáta, tak mu stačilo na svůj zásadní obraz umístit staré alchymistické označení síry a oslovený si toho zajisté ihned všiml..

Na Váchala silně zapůsobila smrt jeho ženy, pro kterou toho za života moc dobrého neudělal a tak jí po její smrti věnoval svůj „Krvavý román“ a uspořádal satanistický magický obřad na pomoc její duši, který začínal těmito slovy:

„Věčnému protivníku starých bohů, ochraňujících války, kapitál a tmu, plodících nestvůry demokracie a socialismu, od věků hrdému a krásnému Satanu, ochránci života, chci sloužit sám mši smuteční za Tebe, milená, obraze ženskosti nestrojené, líbezně žádoucí a milé, s očima dobrýma Madonniných krásnějšíma, pod dlouhým bohatým vlasem a s řečí měkkou a milou..“

Váchal tedy byl schopen vidět Satana přes propast staletí tak jak na něj nazírali první křesťané, tedy jako pastýře, ošetřovatele a ochránce prašivých ovcí, v této podobě je Satan vyobrazen na svém nejstarším západním křesťanském zobrazení ze 6. století, jež je k vidění u stropu v bazilice v Raveně.

Možnost že by ďábel mohl být ženská Váchala nenapadla.

A tak dnes vidím Váchala tak jako za života jak pevně stojí v pekle uprostřed svých milovaných psů a nic nedbá na tajemné zjevy nasvědčující přítomnosti vlkodlaků neb jiných ďábelských spekter, neb jsa se strašidly jedna ruka shodí z ramen příliš dotěrného plivníka a vyvinuv se šťastně z obětí dotěrných duchů soukajících se po místnosti jako páry ze staré vany, odhrne znamenímí pokrytý závěs za kterým stojí jeho pověstný tiskařský lis na němž k nemalé hrůze mnoha moralistů a zbožných katolíků samotný Ďábel stále Váchalovy edice tiskne.. Krev všech těch mravoučných odsuzovatelů, lízačů svatých zadnic, pronásledovatelů svobodného ducha - vytéká z čerstvě hotových archů a může jí být prodnes prozatím asi tak čtyři vědra..

Nad Váchalovým hrobem vítr pozpěvuje:

*Zde leží Váchal pod drnem
devět znal řemesel úhrnem.
Knihař a malíř. Také psal.*

*Však ducha doby pozaspal.
Hubené proto míval střevo...*

*Nejraději zpracovával dřevo,
a že ryl také do lidí,
dnes obdiv světa nesklidí.*

*Šťoural se v magii a katolické víře
pohrdal vlastní a miloval zvíře!*

Hledíc na štoček Váchalova písma -

bych metodou volné asociace k Váchalovi přiřadil tyto věty:

„Magie!“ zařval „Vidím ty hluboké černé lesy přízračných temných bytostí a vidím celé hory těžkých starých tajemství, jsou strašná, ovšem musím přiznat, že jsou přesně taková jakými je chci mít. V životě jsem se hodně natrápil, z dnešního pohledu vidím že to tak bylo správně, vždycky jsem pohrdal kupeckým žabomyším životem svého okolí. My čarodějové máme tam co ostatní živáčkové mají své společenské konvence, tedy my tam máme své čarodějnické způsoby, svoji svobodu, svůj STYL – který je nám nade vše. Teď však kupodivu mě STYL nezajímá, jen bych chtěl říci, že život je tak krásný a velkou cenu v něm má, mimo jiného, obyčejné třeba i zvířecí přátelství.“

Magik Veselý

Meč s mistrem Čenem
Praha 2015

博罗构博
马尔定

Když mi Vít při ukončení pražského sympózia říkal ať o tom něco napíšu, hned jsem věděl, že pokud se tak stane, pak to bude průšvih a toto vědomí se taky do puntíku vyplnilo. Do Prahy jsme od nás z Otrokovického oddílu vyrazili dva, já a kamarádka Iva.

Při dost dobrodružném nakupování lístků na Leo-expres jsem si připadal jako ve "Třech mužích ve člunu o psu ani nemluvě" protože se nám ty lístky podařilo koupit až na třetí pokus a do poslední chvíle nebylo jisté zda máme ve vagónu nějaké svoje místo, nebo naopak, zda pro nás dva zmatený jízdenkový servis nevyčlenil celý vagón. V Prahu jsem vyrazil vybaven jenom malým batůžkem, protože kdo to neví, tak jsem na výpravách chodící prádelna a kdekoli zakotvím tak hned napnu sušící šňůru a dám se do každodenního praní, což mi přijde rozumnější než s sebou tahat balíky prádla.

Pokud jde o pražskou atmosféru, tak tu pak pěkně charakterizuje moje vzpomínka na to jak jsem kdysi seděl v kavárně Slávie, přibližně v místě kde v Saturninovi (já vím byla to jiná kavárna, ale šachovnice jako šachovnice) seděla dáma zasažená koblihou, svůj mírný lihový rauš jsem příkrmoval rumovou kávou "Tuzemák", jedním okem jsem hleděl na slavný obraz Piják absintu, druhým očkem jsem hýčkal Hradčana a přemýšlel jsem při tom o Meyrinkovi, Kafkovi, Haškovi, Čapkovi a Vaculíkovi. Tři kroky ode mě stála vzorně v pozoru krásná servírka s ubrouskem přes ruku a hleděla mi do očí s uctivým výrazem, jako že přesně chápe mé

rozpoložení a beze zbytku s ním souhlasí..

Pražský pobyt si pokaždé užívám jako pivní lázně a zároveň jako exkurzi po pražských památkách ve stylu filmu "Adéla ještě nevečeřela", z toho jsem nemínil i protentokrát ustoupit ani o píď a tak jsem už za tmy raníčko na nádraží v Otrokovicích naplnil svůj poloprázdný baťužek povrhu plechovkami s pivem. Když jsem ve vlaku nehledě na brzkou ranní hodinku pil už třetí pivo, začali se po mě spolucestující dívat se zájmem. Leo-expres má na celý vlak jenom dva záchodky, proženy i muže dohromady, takže jsem neustále pohledem monitoroval řadu čekatelek u záchodků a při každém jejím zkrácení jsem radostně odbíhal na krátkou zdravotní procházku.

Prahu jsem si doma řádně nastudoval a uložil i do své geokačerské GPS turistické navigace, takže jsem se cítil být v naprosté orientační pohodě. Tato pohoda se rozplynula jenom co jsme v Kobylisích vyšli z metra. Zapínám navigaci a ona se mrška předlouho líně budila a když už se nakonec vzbudila, pak oznámila že neví kde je, poté se rozhodla pobavit se na můj účet žertovnými hlášeními, jako - že jsem 150 metrů od cíle, ovšem digitální šipka "k cíli" se přitom nepřerušene zvesela točila na všechny strany. Abych o to Ivu neošidil, tak jsem jí průběžně referoval džípíes instrukce: „Jdeme správně ještě 100 metrů rovně. Ták teď čelem vzad a 150 metrů rovně. Odbočme doprava. Tedy vlastně doleva. Jó už asi vím kde jsme, už tam skoro jsme.. Aha, takže to беру zpět, čelem vzad a 150 metrů rovně." Nenápadně jsem započal provádět lehká uklidňovací dechová cvičení a v duchu jsem si říkal mantru: "Bůh nás stvořil k tomu abychom byli šťastni!", navigaci jsem při tom držel vysoko nad hlavou, aby byla blíž k družicím.. Iva pochopila co může ode mě a od mé navigace očekávat a tak rázně přikročila k neznámé místní dvojici s otázkou „Prosím - Sokol Kobylisy?" a pár jí úslužně odpověděl „Jó - só to Kobylise.." A svižně odkráčeli. Iva se ke mně vrátila a řekla „Co budeme dělat?" v té chvíli jsem zahlédl „Dům Bible“, vypnul jsem tu navigaci, protože jsem "byl doma", jelikož podobnou kuriózní záležitost jsem při domácí přípravě nemohl přehlédnout a tak jsme byli za natošup v Sokolovně.

Sokolovna byla plná lidí, zde se dostavil fenomén mé rozložené postavy - každodenně jsem se pokoušel nenápadně vlouknout někam na místo s výhledem, více mezi dav cvičících a pokaždé jsem byl mistrem Čenem vykázn dozadu na okraj mezi kolohnáty, takže jsem viděl předváděné techniky jenom polovinu cvičební doby a kdykoli během cvičení nastalo ono velečasté "čelém vzad" hned jsem byl odkázn na své pochybné cvičební vzpomínky, což zase posiluje moji suverenitu při samostudiu, kdy si ze "ztráty niti" pranic nedělám. Mé oko však mohlo v těch "odvrácených pozicích" spočinout na krásných výhledech z okna, za nimiž se majestátně tyčila Praha..

Cesta do ZÁPADNÍHO RÁJE za získáním moudrosti..

A ta Praha lákala k památkám a k pivnímu povyražení, které jsem realizoval v úterý večer 17. listopadu, zrovna ten den kdy Prahou proudily davy všelijakých zuřivých demonstrantů. Byl jsem již zdravotně notně zbědován (o tom však později) a tak kolegové ze sympózia měli o mě obavy, nuž zaúkolovali kamarádku Ivu ať jde se mnou a ať mě hlídá.

Iva se zděsila, když jsem ještě za střízliva začal křičet směrem ke hradu „Milošu jsi doma??“ První zastávka U fleků nevyšla, protože nám úslužný číšník zabouchl vrata přímo před nosem, asi nás podezíral, že jsme nějakí brutální demonstranti.. Tak jsme zašli do pivnice k Medvídkům na Budvárek. Vybrali jsme si co by lahůdku a masný základ na zamaštění žaludků - pečené prasečí ocásky, číšnice nás varovala, že jde pouze o předkrm, tak se toho moc nenajíme. To by možná platilo kdybych na to vzal příbor, ale já jsem po neandrtálsku vzal tu páteřovou kost do ruky a zručně odlamoval jednotlivé obratle, vykusoval a vycucával každičké malé lahodné masíčko, kterého muselo být alespoň čtvrt kila. Ať jdou k šípku všichni co tu zavádí módu šťavnatého. Vrchol chuti je v koncentrovaném mastno-sušeném, ať už jde o sušené maso, vyuzenou rybku, sušené rajče, nebo dokonce o sušenou maďarskou uzeninku. Spokojeně jsme si s Ivou chrochtali, že se máme skoro jako na Kýčerce. To masíčko bylo pikantní a požiteček nebeský, po každém soustu jsem si olizoval prsty a hleděl jsem s jakým zaujetím skoro celá hospoda sleduje mé počínání. Já jsem zase po očku sledoval výčepáka (rozložitý chlapák), který jako by ukřižován, pietně visel na své pípě a já jej typoval na cukrovkáře, který zatím neví že je cukrovkář. U záchodků jsem viděl pána který po-čtyřech přilezl ke zdi, vyšplhal se po ní nahoru a tam foukal do zařízení na měření alkoholu, divoce se radoval, pravděpodobně měl zrovna nějaký svůj osobák-rekord. My se však více nezdržovali a kulturně jsme vyrazili po stopách spisovatele Hrabala do pivnice U jelínků. Tam bylo narváno lidí jak v ranním autobuse, abych hned dostal pivo tak jsem výčepnímu vrazil pajčku a když jsem v tom nahuštěném davu při napití třeba zvedl loket, tak to ve dveřích dva lidi

vytlačilo ven z hospody. „Jdeme dál.“ říkám a hledím do navigace, vidím že se Ivě ulevilo, tak dodávám „ale jenom 220 metrů vdušnou čarou“. Pokládám navíc otázku „A hlídáš mě??“ a Iva na to rezolutně „Já tě hlídám!“ Vcházíme do hrabalovské restaurace U dvou koček, všude je plno, jeden stůl je REZERVÉ, vedle však u poloprázdného stolu sedí osamělý člověk, obracím se tedy na něj s otázkou zda můžeme přisednout. V té chvíli se, co nařvaná dračice, na obranu toho pána zjevila jakási věkovitá servírka „Své zákazníky si usazujeme sami!“ křičela pak oddělala to REZERVÉ a my jsme pohodlně usedli k řízné Plzni nad kterou jsme proprali spisovatele Hrabala a tento rozhovor jsme dokončili vestoje U zlatého tygra, kde bylo skoro tolik lidí jako u Jelínků. Tyto "lidojemy" mě přestávaly bavit a tak jsme vyrazili po královské cestě směrem k Mostecké věži kde jsme se stočili na Novotného lávku, odkud je onen dobře známý nejkrásnější pohled na Karlův most a na Hradčany. Na té lávce jsme vzpomněli tou dobou čerstvě zesnulého profesora Františka Dvořáka skvělého popularizátora umění. Pak jsme vykročili na noční Karlův most a šli dále směrem k hradu.

U venkovního stolečku v kavárně U Schnellů jsme si dali povzbuzující kafičko a provedli večerní telefonáty do svých domovů. Onen zlatý klid a skvělou staropražskou poetiku jakož i nejlepší pivo na trase jsme našli na Zámeckých schodech v pivnici U hrocha. Prošli jsme kolem busty Winstona Churchilla a já jsem Ivě vyprávěl jak jsme tímto místem v létě putovali se synkem a jak jsme zde hledali Meyrinkův mystický kámen vypadající jako hrouda tuku. Nakonec jsme s Ivou dorazili na Loretánské náměstí hledat geokešku. Tu geokešku jsme našli, bylo to takové maličké pouzdríčko od filmu, vevnitř vlhký papírek, no nemohl jsem ten papírek svými hrubými prsty vyšťárat, tak jsem to svěřil Ivě a Iva se zajímala „Není to bomba?“ a já jsem jenom odtušil „Když už tak - jenom maličká bombička..“ Poté

byla poslední pivní zastávka v domácké hospodě U černého vola, kde bylo jenom tolik lidí, aby to mělo atmosféru, výborné pivo, člověk si připadal v domácké pohodě útulně jako u nás na vsi U Kutáčka.

Nazpět jsme šli přes hrad. Při minulé návštěvě Prahy nebyl hrad průchozí tak jsem zastavil dva policajty a ptal se jich zda lze hradem projít na Staré zámecké schody, „Inu průchozí to je - pokud to však dokážete..“ trochu o mě zapochybovala ta policejní hlídka. To mě inspirovalo a tak jsem si setmělou uličkou přes hrad prozpěvoval „Já s písničkou jdu jako ptáček..“ což zajímavě kontrastovalo s mou nemocnou chůzí.. Ve Valdštejnských zahradách jsme zašli do metra čímž byla exkurze po památkách ukončena.

Ještě abych nezapomněl, další pěknou zajímavou okolností sympozia bylo, že během této akce slavil mistr Čen svoje sedmdesáté narozeniny a tak dostal dort a kupu dárků.

Zpívali jsme mu "Hodně štěstí zdraví". Mistr Čen se taky nedávno oženil což vzbuzuje naději, že vztah mezi mužem a ženou může snad mít nějaké konstruktivní řešení, když se tedy žení i pokročilí mistři - jinak by to asi nedělali.. Mistra Čena jsme oslavovali po cvičení v jedné luxusní pizzerii. Cvičení bylo kouzelné mistři Čen i Vít všechno pěkně předváděli a ostatní cvičenci byli pro mou lepší orientaci naštěstí taky rádně pokročilí.

Hrozně se mi líbilo jak Poláci uměli švihat meči. Navíc mistr Čen umí kouzlit a v jeho přítomnosti se daří i věci které se normálně nedaří. Člověk při mistrovi nabere i morálních sil. Taky si při předváděčkách mistra Čena přihlízející může pěkně uvědomit jak krásné a osobní je cvičení Tchaj-tičchúan. Jako velice důležité mi přišly Čenovy instrukce pro stoj čan-džuan:

„Nejprve se uvolníme otáčením do stran, čímž zachytíme kolmou osu těla, ruce zvedneme nahoru a prověříme pozici. Zkontrolujme chodidla, odstředivé pružení kolen, podsazenou pánev, rovná záda, uvolněné břicho, vpuštěný hrudník, lehce dopředu uvolněná ramena, uvolněné lokty a seshora zavěšenou hlavu. Nyní uvolníme páteř, uvolníme ruce, nasloucháme dozadu, upokojíme mysl, rozložíme váhu těla, vyrovnáme čchi, uvolníme tantien, Nebe Člověk Země se slévají v jednotu, všechno je průchozí a nastává velký klid.“

Po stoji následovala ukončovací sekvence: „Spustíme ruce podél těla, pak přiložíme dlaně na tantien, nyní uvolníme lokty, uvolníme tantien, uvolníme a zprůchodníme celé ruce, čchi dlaní i tantienu se propojuje, začneme kroužit.. Změníme směr kroužení, zastavíme, dlaně opět položíme na tantien, opět uvolníme lokty dlaně i tantien, energie plyne a tantien sílí, naplňuje se a regeneruje. Nebe země člověk velká jednotu, vše je průchozí a tento pocit udržujeme i při cvičení a v životě.“

Normálně mívám při meditačním stoji velké potíže, moje diabetické nohy bolí, tak

pro mě bývá stoj očištěm. Tenkrát při vyplnění instrukcí nejen že jsem byl lehoučký a že mě v tu chvíli nic nebolelo, ale já jsem tam rukama NĚCO nahmatal, nevnímal jsem čas takže ani nevím jak dlouho jsme stáli.

Provedl jsem tenkrát před Prahou i-tingovou věštbu, která byla báječně nadějná, říkala totiž, že pokud se značně nasadím a budu velmi nápomocen, pak může dojít k velkému průlomů. To jsem ještě nevěděl, že se celý pražský pobyt v mém případě odehraje pod vlivem tarokové karty Věž. Věž je hezkým kouskem evropské mystiky a praví, že lidé co na sobě pracují jsou podobni obyvatelům a budovatelům "skleněné věže" - sebe sama. Čím je ta věž vyšší a dokonalejší, tím víc je náchylná k požáru a pádu. Dál se v moudrých knihách praví, že pád věže je příležitostí. Velcí mudrcové prý na svých hroutících se věžích odlétají jako na raketách, až do ráje. Pro nás nepokročilé je pád naší věže příležitostí poznat jak vysoko jsou naše životní představy nad pevnou zemí a taky můžeme propříště více přemýšlet o staticce, stabilitě a rozumném plánování. Požár mé věže se hlásil týdnů předem stupňujícím se zruřováním zbylého palce mých diabetických nohou. Jak však říká přísloví „co nezmůžeš, s čím nic nenaděláš - to pust“ a tak jsem v optimismu očekával věci příštích a nic jsem temných mráček na obzoru nedbal a nachystal jsem si na cvičení vyšlápnuté pevné kožené boty s bílou umělou podrážkou, to aby mě nevykázali z tělocvičny.

Tehdy, hned prvního dne došlo ke zřícení mé věže a ten pád trval po celou dobu pražského pobytu. Nožní palec zdvojnásobil svoji velikost, nabyl ryzí šamanské fialové barvy a rozbolela mě a natekla celá noha, v podvečer konečně v palci probublaly probíhající zlovolné procesy až k povrchu, tak jsem v umyvárně na horní straně palce jemně napíchl kůži a vymačkal z palce všechn hnis a spousty zhnisané krve. Konvenční názor by zněl "Dát se na útěk", ale když už v tom člověk žije pár let tak ví že "Neexistuje vlak, který by tě odvezl pryč od tebe samého" a tak jsem zůstal na místě. Léčení je dlouhodobá práce probíhající na mnoha frontách a když se nedaří tak se s tím člověk musí nějak smířit, nebrat nezdary jako prohru, ale jako informaci. Moje léčebná apatyka bohužel ležela doma a všechny pražské lékárny měly kvůli státním svátkům celou dobu zavřeno. Naštěstí jsem sečetlý a životopis Vincence Priznitze mám v malíčku - takže jsem zahájil vodoléčbu. Každíčkou přestávečku ve cvičení jsem vyrazil na záchodky, vymačkal palec od hnisu, ochladil jej pod záračným proudem ledové vody z umyvadla, bohatě jsem jej omotal čistým toaletním papírem, obul ponožku a botu, tradááá zase na cvičiště. Moje zdravotní omezení mě značně odkrvilo..

značně
odkrven..

Musel jsem zdravotní situaci přizpůsobit své cvičení a tak zatímco na všech stranách kolem mě při skocích a výdejších síly všichni mocně podupávali a oddávali se divokým skokům, já jsem se cvičišťem plížil "exotickým filmovo-šaolinským krokem céčkových Hongkongských filmů", každý pohyb jsem velice pečlivě zvažoval a asi to bylo vidět, protože mé blízké okolí na mě zíralo s úžasem. Taky jsem pochopil, že oním zrádným nohy ničícím Jidášem byly moje oblíbené vyšlápnuté boty.

Třetí den pobytu se situace ještě vyostřila, protože tím, že jsem přenášel značnou část námahy na "zdravou nohu", tedy tu bez palce, se stalo, že začala krvácet i tato druhá noha. Z pahýlu po palci se odlepila spodní část kůže a já jsem se proměnil v "Malou mořskou vílu", protože mi při každém kroku čvachtala krev v obou zrádných botách. Ty zrádné boty letěly později do kontejneru.

A právě v těchto neblahých chvílích jsem při stoje čan-džuan vyplniv maximálně pokyny mistra Čena NĚCO nahmatal a později identifikoval jako [Anymu](#). Anyma je většinou chápána jako zlá obluda, ale s tím já nemohu souhlasit, spíše [chce být brána do hry](#) a pokud není tak na sebe upozorňuje. Určitě je lepší mít Anymu jako problematického spojence na okraji periferního pohledu, než aby nepřátelsky gerilově operovala člověku za zády a nutila jej aby se choval jako magor. Že obsahují mnoho vnitřních mlčících vrstev jsem nejprůkazněji poznal jedné tropické noci, kdy mě, když jsem seděl ve stojícím autě, nečekaně skrze otevřené okénko napadl chlapík a dal mi pěstí do tváře. Odesly to brýle a obočí. On taky neskončil bez šrámu, protože se mi podařilo jeho ruku chytit a pak jsem s ním pár metrů popojel. Potom ataku jsem pozoroval jakou bouři tato příhoda v mém nitru vyvolala. Ego spolu s kritickým rozumem kupodivu vzaly celou událost věcně, tedy že jsem z toho vyvázl poměrně dobře, některé hlubší vrstvy se ve mně pobaveně chechtaly, ale když si všimly že naslouchám urychleně zmlkly, tělo se klepalo vzteky, protože asi čekalo účinnou obranou kooperaci a ne nějaký sprostý výsměch.. Já však už jsem měl svoji stopu, kterou jsem nepustil, věděl jsem co hledám, věděl jsem že největším a nejzajímavějším tajemstvím jsem sobě já sám. Svoji pražským pobytem prozrazenou

Anymu jsem s velkým překvapením identifikoval jako [Pallas Athénu](#) a pannu Marii ([zde libě naivní obrázek](#)) v jedné osobě. Zní to divně ale vezměme si hostýnskou legendu ve které se jinak pedantsky a vyčítavě zirájící panna Marie zapojila do bojů, radila náčelníkům obležené pevnosti jak vést obranu, mužstvu dodávala na duchu a statečnosti, nechala v obklíčené pevnosti vytrysknout zázračný pramen a ve finále osobně nebeským kopím srážela hlavy nepřátelských pohlavárů.. Jenom mi u ní trochu chybí ta Athénina veselost, kultura a vaření.. Cenným zdrojem informací o Pallas Athéně se mi stal Paridův soud.

I když v mém případě se mi ony bohyně odjakživa spíš hlasitě smály. Navíc Anyma není po „ženské způsobu“ zvyklá hledat a mudrovat, pokud pomáhá (ve stejném duchu dokáže i škodit) pak tak činí rázně a její pomoci jsou výzvami na samé hranici zvládnutelného. Chtěl jsem najít nějaké verše o Anymě ale nepochodil jsem, [básníci mají pokdy v pohodě smolit](#) svoje verše, ještě se při tom starat o vlastní sebe prezentaci.. Mnohem víc jsem našel v písničkách, tam se tyto věci hodně řeší a propírají, u lidovek dřevně a jednoduše, dueta jsou toho doslova plná, moderní skladby (které prověřil čas) pomalu ani neznají jiné téma..

„Tak to mě těší, že ty jsi stále svůj na cestě pěší neplatí žádné stůj.

Jdem spolu světem kde každý aspekt, každý dům je náš, však vzpomínáš jak já..“

**„To je dobře že jsi na mě zavolala – byl jsem bez sebe když jsi řekla, že jsi tady!
Já jsem na tebe nezapomněl, na náš tanec ve svatojánském lese, na noc krásné hrůzy, ani na slova každého mystika.. Jak bych mohl zapomenout.“**